

bygge paa. Det forekommer mig, at det mest opdragende Princip er det, at man fastholder, at det er enhver Mands og Kvindes Pligt, saa vidt det er gør ligt, selv at klare sig, og naar man ikke kan det, saa tyer man til det offentlige, hvad enten det er Kommunen eller Staten; dette gælder særlig i disse Forhold, hvor Lovgivningsmagten helt igennem har indrettet Dyrtids-hjælpens Udbetaling saadan, at den ikke i nogen Maade har Fattighjælps Karakter. Det forekommer mig, at man kan lægge for megen Vægt paa denne honette Ambition, idet man er bange for at lade Folk i Almindelighed bede de kommunale Myndigheder om Brændselsgodtgørelse eller om Godtgørelse for Levnedsmidler, og at det kan blive til Skade for Samfundet i Fremtiden derigennem, at man vænner Befolkningen, ogsaa dem, der ikke trænger, til i saa stor Udstrækning som muligt at vente paa, at Statskassen skal komme dem i Møde. Disse Bemærkninger har jeg fundet Anledning til at fremsætte, i øvrigt skal jeg overlade mit Partis Ordfører at svare paa de Bemærkninger, der er fremsatte dels af Ministeren og dels fra anden Side.

Formanden: Folketingsmanden for Skanderborg Amts 5te Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Jacob Christensen: Det ærede Medlem, som nu talte (Klaus Berntsen), ivrede imod, at der blev lagt Tvang paa Kommunerne med Hensyn til Dyrtidslovens Anvendelse. Det Forslag, som blev fremsat af Købstadforeningens Delegeretmøde, og som delvis har fundet Tilslutning i det Lovforslag, vi her forhandler, tog ikke i mindste Maade Sigte paa at øve Tvang imod Kommunerne, men tog kun Sigte paa, at Staten i højere Grad skulde faa Dyrtidsforanstaltningerne praktiseret, dels ved selv at praktisere dem og dels ved at yde et større Bidrag til Kommunerne, saaledes at de lettere blev i Stand til at praktisere dem. Der var aldeles ikke Tale om, at der ved dette Forslag skulde øves Tvang overfor Kommunerne. Med Hensyn til det ærede Medlems Forstaaelse af Spørgsmaalet om, hvilke Udgifter vedrørende Dyrtidsforanstaltningerne det rettelig tilkommer Landkommunerne at udrede, vil jeg sige, at det netop er det, vi er i højeste Grad uenige med ham om, idet det ærede Medlem mener, at den tilfældige Omstændighed, hvor de paagældende opholder sig, skal være bestemmende med Hensyn til, hvilke Kom-

muner der skal deltage i Udgiften. Det er det, vi protesterer imod, fordi det ikke giver en retfærdig Fordeling af Udgifterne. Naar endelig det ærede Medlem vil hævde, at dette Lovforslag er et Udslag af en Købstadbevægelse, siger jeg, at det er ikke rigtigt, Lovforslaget er Udtryk for en Samfundsfølelse, der tager Sigte paa, at vi alle skal være med til at bære vor Andel af de store Udgifter, som er nødvendige for, at vi kan yde de trængende i Befolkningen den fornødne Hjælp under de nuværende vanskelige Forhold, medens det Forslag, som Sogneraadforeningen gjorde sig til Talsmand for, derimod forekommer mig nærmest at være et Udslag af en snæversynet, storagrarisk Bevægelse.

Formanden: Folketingsmanden for Odense Amts 4de Valgkreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Klaus Berntsen: Naar det kniber for det ærede Medlem fra Silkeborg (Jacob Christensen) med Argumentationen, nævner han altid Ordet Agrar, thi det ved han virker som en rød Klud paa det Publikum, han taler til til daglig Brug. Nej, det er ikke en agrarisk Bevægelse, jeg har gjort mig til Talsmand for, jeg hævder simpelt hen den kommunale Ordning, vi har haft gennem mange Aar, og som jeg ønsker skal fortsættes, at hver Kommune har Pligt til at sørge for de indenfor Kommunen værende trængende. Saa sagde det ærede Medlem, at det vilde Bykommunerne nødig have, fordi der er saa mange, som kommer fra Landet ind til Byerne. Men det er jo ikke Landkommunerne, der lokker de paagældende ind til Byerne; Bykommunerne vil nok have deres Arbejde og deres Skatter, men Pligten til at forsørge dem ønsker de ikke. Man bør her efter min Mening ikke afvige fra den gode gamle Regel, at hver sørger for sine, og i det Tilfælde, at disse Byrder i Almindelighed bliver for store, maa man søge offentlig Hjælp, og det har man faaet gennem den hidtil gældende Dyrtidslov, idet Staten har paataget sig at udrede dels $\frac{1}{3}$ dels $\frac{2}{3}$ af de med Dyrtids-hjælpen forbundne Udgifter. Det ærede Medlem siger, at det har ikke været Købstadforeningens Mening at øve Tvang mod Kommunerne, men jeg ser ikke rettere end, at det, der har været Grundtonen i Købstadforeningens Resolution og i de Udtalelser, som er fremsatte af det ærede Medlem fra Silkeborg og det ærede Medlem for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Hauge) og deres Partifæller, er dette, at man skulde